

Com més, millor

J O R D I D A L M A U

La selva amazònica és el reservori més important del món quant a diversitat biològica. Fins i tot, hom calcula que encara hi ha dotzenes i dotzenes d'espècies per identificar, especialment d'invertebrats i éssers microscòpics. Però aquí, al Pirineu, també hi ha força diversitat d'éssers, si bé el nombre d'espècies conegudes i, sobretot per conèixer, és molt menor. D'aquesta varietat de formes de vida se'n diu diversitat biològica o, el que és el mateix, biodiversitat. A la cimera de Rio de Janeiro de 1992 sobre desenvolupament i medi ambient, els estats que hi van participar es van comprometre a vetllar per la conservació de la biodiversitat del planeta. La raó d'aquest acord internacional està en el fet que la desaparició d'espècies representa un empobriment del capital genètic mundial, i això significa que la humanitat perd la possibilitat de millorar la seva qualitat de vida. L'únic motiu que gairebé sempre es dona per augmentar, i crec que amb prou encert, la protecció de la biodiversitat és que ens forneix de matèries i substàncies que ens faciliten l'existència, i de cara al

futur, encara molt més. L'home sempre ha explotat el seu entorn, com és natural. D'ell n'ha tret els aliments i els materials que li han calgut per a desenvolupar noves tecnologies que li permetessin progressar. Però el progrés humà ha tingut i té i tindrà, si no ho evitem, un preu molt alt: l'extinció d'espècies. Els principis de l'Ecologia contempen l'extinció com

“Però el progrés humà ha tingut i té i tindrà, si no ho evitem, un preu molt alt: l'extinció d'espècies”

un mecanisme bàsic d'evolució; així és que tampoc no és tan greu que desapareguin espècies. Però compte, sí que ho és quan aquesta extinció arriba per causes que no són purament de competència entre espècies, sinó que s'esdevé per afany de lucre o per inconsciència de l'home. Aleshores sí que és un problema gruixut, èticament parlant, perquè per omplir-nos les butxaques o per negligèn-

cia eliminem una combinació genètica irreplicable que ens hauria pogut servir, qui ho sap, per guarir malalties, millorar les collites o proveir-nos d'energia. I això és el que internacionalment es vol evitar.

Normalment, els documents, programes, estudis o articles d'opinió sobre el tema es queden aquí o comenten, molt assenyada-

ment, que cal que aquest conservacionisme biològic arribi a l'agricultura i a la ramaderia. Però penso que encara es pot anar més enllà, si més no a nivell ideològic. El cas és que tant la protecció de la biodiversitat silvestre, com la conservació de la biodiversitat domèstica, per dir-li'n d'alguna manera, es queden curtes si es basen només en el profit que la humanitat en pot treure. Vist així,

la frase “l'ecologisme és un egoisme” té tot el sentit del món perquè, és clar, conservarem per subsistir. Crec que ens hauríem de mirar la diversitat biològica amb molt més de respecte i no tant amb paràmetres utilitaristes, tot i que fins a un cert punt els comparteixo. I ho hauríem de fer amb un sentiment d'admiració perquè és molt gran que la vida s'hagi materialitzat de maneres tan nombrosíssimes i diferents. Cada espècie ha trigat milers d'anys per ser de la forma que la coneixem. La vida ha esmerçat massa com perquè nosaltres, que tenim la intel·ligència per investigar-la i per preguntar-nos sobre la seva dinàmica, ens limitem a veure en la diversitat biològica un *re-bost* genètic que un dia, si no ara ja, ens pot ajudar a sobreviure. La biodiversitat s'ha de conservar per la utilitat que se'n deriva, però, sobretot, i malauradament no ho he llegit enlloc, perquè la infinitat de formes en què es manifesta la vida mereix tot el nostre respecte, pel simple fet de ser, per si mateixa; perquè com més diversitat hi hagi, més ric serà el nostre món. Ric de debò.